

Od našich hochů

Němci se chovají k americkým vojínům velmi vlídně.

Paní M. Srámková, z čís. 1614 na jižní 8. ulici, Omaha, obdržela od svého syna, seržanta ve vojště Strýce Sama, dopis, jenž je datovaný z Německa a zní následovně:

Gindorf, Německo, 10. prosince 1918.

Drahá matko!

Nuže, nyní vám mohu konečně sdělit, že se již nalézáme v Německu a sice po jízdě asi 50 mil. Většinu cesty vykonali jsme za tmy, neboť přední světla u mého trucku uhasla a jako z udelání nechtěla pracovat. Cesty vinou se kolem vzhledných hor hadovitě a temena vrchů jsou mračny neb hustou mlhou tak zahalena, že jsem nemohl ani na deset kroků před sebe vidět. Poděl jednoho z těchto úpatí napečítal jsem pět německých nákladních automobilů, které ve strubách uvázly. Bylo patrné, že nejspíše neměli Němci dosti času, aby je z nepříhodných míst vyprostili. Vskak ani já nemohu pochopit, jak jsem mohl s tím truckem cestu ku předu si razit. Než buď si jakkoli, přece jsme se sem dostali, abychom se zde při nejmenším po několik dní zdrželi. Já jsem ubytován v jednom německém domě. Mladá německá dáma, jež bydlí vedle, vyprala pro mne a mého souduzruha prádlo, což nás stálo každého jednu marku, která se rovná asi 20 centům amerických peněz. — Droním se, že toužíte něco zvědět o mém cestování po Francii. Jelikož se dozvídám, že jest nám dovoleno šifery se rozepisovati, tedy se pokusím, ovšem jen stručně, sdělit vám o důležitějších bodech z mého cestování. Nuže, dne 27. června vsedli jsme v New Yorku na loď, jež po několika-denní plavbě obeplula břehy Irska, načež irským mořem plula podél západních břehů Škotska a Anglie a konečně 10. července přistála v Liverpoolu. Z Liverpoolu jsme 12. července jeli ve vlaku do Winchesteru, též v Anglii; 15. července z Winchesteru jsme ve vlaku nastoupili cestu do South Hamptonu; 17. července ze South Hampton, Anglie, jeli jsme po lodi do Cherbourg, Francie, kde jsme asi po jeden týden tábořili v anglickém campu. Dne 28. července přijeli jsme ze Cherbourg ve vlaku do Issurtille, Francie. Tam jsem chodil do školy a pracoval v Issurtille až do 3. září. Dne 4. září jsme obdrželi naši výbavu a nákladní automobily, v nichž jsme nastoupili cestu na frontu. Asi dne 7. září přijeli jsme do Menillatour, odkud sčítaním jsem se náporu u St. Mihiel, jakož i u Flirey, kde Němci na nás stříleli téměř každého dne. Po náporu u Flirey odejel jsem k Verdunu na Meuse frontu. V automobilu jsem jel skrze St. Mihiel, Verdun a v Recicourt jsem odpocíval. Pak jsem jel do Ivoiry, Remonville, kde jsem byl, když bylo příměřím uzavřeno. Z Remonville jsem jel do Steunay, Francie, dále do Chattellon a Arlon v Belgii. Z Arlonu v Belgii konečně jeli jsme skrze Luxenburg do Gindorfu v Německu. Němci se k nám chovají vlídně a dostávajíme zde výborné pokrmy. Nyní ale musím již ukončit s pozdravem na všechny, váš syn —

Karel Shramek, 314 M. O. T. S., A. P. O. 712 A. E. F.

V New Yorku se jim dostalo na nejvyšší okázalého uvítání.

Manželé p. Franka Semina st., z čís. 1242 již. 15. ul., obdrželi od svého syna-námorníka následující dopis: Na Spoj. Států válečné lodi "Florida". V New Yorku, Y., Y., 26. prosince 1918. — Drazí doma! Tak konečně jsme zde! Z Brestu, Francie, vyjeli jsme 15. prosince, když byl sobě prezident Wilson prohlédl naši eskádru. Po 11-denní plavbě na moři ocitnuli jsme se v ústí řeky Hudson, kde při 57. ulici naše bitevníce zakotvily. Po celou tu dobu byla naše eskádra přehlížena a krátce na to všichni vystoupili jsme na břeh. Byli jsme obřevněni v parádních námorníckých oblecích, v nichž jsme po ulicích New Yorku pochodovali. Věru, bylo to nádherné uvítání, jehož se nám v tak hojně míře dostalo. Blíží zprávy sdělím vám doma. Myslím však, že dříve z námorní služby abudna propuštěn, dokud nebudou

mírové podmínky podepsány. Přitomné konáme hlídky a sám ještě nevím, mám-li si vzít na 15 dní dovolenou. Musím též podotknouti, že nikdy nezapomenu na vzdání se nám německého loďstva, o čemž jsem vám již psal. Po nějakou chvíli to vyhlíželo jako za bitvy; Němci měli bez odporu pěkné loďstvo a kdyby se byli v boji s námi utkali, potom jistě by něco jiného, než pouhé vlny severního moře, padalo. Když jsme sem přijeli, tak toho rána zde sníh padal. Dostali jsme se sem zrovna jeden den po vánočním svátku. Na cestě přes moře udala se mezi námorníky dvě úmrtí na španělskou influenzu a sice zemřel jeden důstojník a jeden námorník při ulehém oddělení. Socha svobody zjistěte se zdálí pěkně vyhlíží. To bude pro tentokrát asi vše, co vám mohu sdělit. Srdečně vás všechny zdravím, váš syn a bratr —

Václav Semín, U. S. S. Florida, New York, N. Y.

Děkuje omažským "Vělkám".

Francie, 14. prosince 1918.

Ctělá redakce "Pokrok"! Jelikož se mi velice stýská po českém čtení, žádám vás, byste mně laskavě zaslali "Pokrok". Abych popisoval celou cestu, to se mně zdá býti zbytečným, neboť již vícekrát druzí hoši se o tom zmínili a mimo to byla pro nás celkem příjemná. Dále bych vás ještě o jednu věc žádal a to jest, že si přeji prostřednictvím etného vašeho časopisu poděkovati vašim tam "Vělkám", neuvávným pracovníkům, jež skutečně jako ty vělečky pilně pracují, za jejich dar, který nám při našem odjezdu věnovaly a nechtě jsou ujměny, že jejich vzácná dobročinnost navždy utkví v naší paměti. Se srdečným pozdravem na všechny, zůstávám váš přítel a odběratel — Frank Charipar, 3. rota, 23. střel. pluk Československé armády, Cognac, Charente, Francie.

Zakusili v bojích mnoho, ne však nadarmo.

Manželé p. Aloise Vančury, z čís. 1732 již. 14. ulice, Omaha, obdrželi z Francie od svého přítele, dobrovolce v československé armádě, následujícího znění dopis: Francie, 7. prosince 1918.

Drazí přátelé! Předem nejserdečnější blahopřání k Novému roku a míru a aby se vám všem dobře vedlo, neb jsme si vydobili svobodu a jest tudíž přáním, aby se vše ve spravedlnosti zřídilo, zvláště poměry dělnické, které byly již před válkou špatné. My tady čekáme každý den na odjezd do Čech, a přijede k nám snad asi zítra pan Masaryk a pak pojedeme. Jsem rád, že se opět sejdu s mými rodáky; však nějaký čas musíme ještě ve vojsku sloužit. Nač si zařídím opět spokojený život v civilu, ale kde — ještě nevím. Zakusili jsme dosti, ne však nadarmo, zvláště v posledních bojích, v nichž já jako ošetřovatel jsem zachraňoval jiné a sám neupřítelské palbě v první linii vystaven byl a na nebezpečných místech jsem první pomoc poskytoval a za moje udatné chování "válečný kříž" od divise jsem obdržel, což jest mojí nejlepší památkou, že jsem pomáhal svému národu. Byl jsem mezi prvními vyznamenanými v bitvě u Teroinu, jež se pro nás ukázala dosti těžkou úlohou, neboť jsme překročili řeku Aisnu. Tedy jsem velice povděčen tomu, že hned po nástupu nastala nám radost, že budeme již svobodnými, a snad i konce války bude, což již následovalo a nyní musíme být připraveni na další věci. — Nuže, tabákovou zásilku jsme celou obdrželi, což můžete vyříditi Národním Sdružením, že zásilka mezi námi vzbudila radost nevýslovnou a zároveň velikou upomínku na Omahu. Slyšeli jsme, jak jste se na Bazaru proti jiným ušetím vyjmenovali. Tedy díky a zároveň největší blahopřání k Novému roku, jež nám přinese lepší věci nežli 4 roky předcházející a snad i shledání, a že nebyly naše snahy nadarmo. Tedy můžete uvěřiti v "Pokrok", kdož přispěl na naši zásilku, nejvztejší díky a že jejich každý cent jest oceněn jako láska k vlasti a národu, jenž je dnes svobodný, snad na věky. Jestě vám přejeme nejlepší žítí v novém roce míru. Mohl bych psát mnoho, ale vše nejde vypsat, neboť člověk se v této válce naučil mnoho myslet. Až jednou, kdybychom se sešli,

pak bychom si o všem pohovořili. Těz vyřídíte díky za pozdrav tetě a p. Nuderovým za jejich věci, jimž mě na cestu do Francie vypravili, a největší zásluha patří vám samým, že jste se mi o vše postarali i na cestu potřebným mne též vypravili, ač nevím jistě, zda-li se sejdeme, neb mým ostatí u nás, což vám později sdělím a zároveň vypíši, jak je v Čechách a jak jsme přistáli v Praze. Zatím vše nejlepší vám přeje k Novému roku, jenž bude v historii zapsán a pozdrav na celou českou Omahu, na kterou budu vždy vzpomínati!

Vr. Skryja, ošetřovatel raněných, 21. pluk.

Londýn chová množství památných a vysoce cenných různých druhů zajímavosti.

Manželé p. Frank Bartoš, bydlící v čís. 2223 jižní 15. ul., Omaha, opět obdrželi od svého syna v Anglii následujícího znění dopis: Londýn, Anglie, 11. prosince 1918.

Drazí rodiče! Spěchám dnes napsati vám několik řádek, nežli pošta vyjede. Jelikož večer odpoledne byl můj boss vzdán, tak jsem si též udělal na půl dne prázdniny a šel se podívat do londýnské věže. Je to stavba velikých budov, jaké za starých časů bývaly. V jedné budově jest složena různá výzbroj, jež byla od prvopočátku až do přítomné doby ve výhledu v užívání. V druhém stavení jsou místnosti, v nichž bývali vězňové i zajatci zavřeni; zde lze viděti, že na stěnách vězňové již v roce 1645 napsali. A ještě v další budově jsou cely, kde byl svého času uvězněn Sir Walter Raleigh; nachází se zde sekerka a špalek, na němž byly některým králům a královnám a jiným šlechticům hlavy uřaty. V další budově jsou shovany koruny, říšské znaky a veskeré zlaté šperky a nádoby, jež bylo používáno při korunovaci králů a královen. Veskeré tyto předměty jsou velmi krásné a vřtu stojí za pohledu na ně se podívání. — Nedaleko od této věže, jež stojí na břehu řeky Temže, jest vystaven tak zvaný "mystery ship" (záhadná loď), jež, když nalézá se na vodě, zdá se na pohled jako nějaká stará obehodná loď. Veskerá děla a kulomety jsou zakryty, tak že když některá nepřátelská submarinka takovou loď spatří, připluje k ní hezky lízko, aby na zmoženosti je ji nenusela torpéda použít. V okamžiku tom však u záhadné lodi pojednou stíty na stranách spadnou a objeví se čtyři 12-palcová děla. Na těchto záhadných lodích praxe asi jako v hodinách a námořníci jsou oblečeni jako ti na obehodných lodích. Podívání na tento "mystery ship" jest vysoce zajímavé. Vedle "mystery ship" jest vystavena německá submarinka "U 153", která, jak asi se pamatujete, brázdila ve vodách při březích Spoj. Států v roce 1917. Velice jsem byl překvapen její relikvií. Byl to největší německý podmořský člun, zv. Deutschland, jenž jest vyzbrojen dvěma velkými děly na povrchu a mimo to má množství otvorů na vypalování torpéd. Submarina tato stála též za podívání. Z tohoto místa pak jsem se odebral do katedrály sv. Pavla, o její velikosti jste také už asi slyšeli. Zde jsou pochováni vesměs vynikající lidé, jako lord Nelson, vévoda z Wellingtonu atd. Chrám tento jest přes jeden čtvrtec dlouhý a nalézá se v něm ve výši asi 150 stop pověstná "whispering gallery", z které když byste pustili špendlík, tedy uslyšíte úder při jeho dopadnutí na podlahu. Z chrámu tohoto jsem šel do "Templu", který v letech 1290 a 1390 obývali tak zvaní Templáři rytíři. Zde lze viděti, kde tyto rytíři a noči chodili a se modlili dříve, nežli se na křižácká tažení odebrali. Někteří z nich jsou zde též pochováni. Z ostatních postranních budov jsou udrženy různé výzbrojné ústavy. Odtud šel jsem přes ulici do soudního budovy, ve které hývají projednávány vesměs velké případy. Budova jest velmi krásná a nyní, kdy jest, tolik vojínů v Londýně, tak se tam každého večera uelhybuje až kolem 100 námorníků, kteří tam obdrží slavníky a příkrývky a noc pře-spí na zemi. Od soudního budovy šel jsem se podívat na "Charles Deckens old curiosity shop", kde jsem spatřil mnoho zajímavých starozitných předmětů. Tak vidí-

te, co jsem toho za půl dne spatřil a velice by mne těšilo, kdyby i vám bylo dopřáno veskeré ty zajímavosti spatřiti. Šťastný Nový rok vám přeje milující váš syn, LADA.

Dostí práce ještě na ně čeká, aby uchránili to, co za tak obtížných okolností vybojovali.

Rodina p. Jana Koláčného, z čís. 2233 na jižní 11. ulici, Omaha, obdržela od svého příbuzného-dobrovolce v Československé armádě ve Francii, následující dopis: Cognac, Francie, 8. prosince 1918.

Moji drazí!

Až budete toto psaní čísti, v té době budu asi již ve slunné Itálii a z té pak pojedeme tam, kde nás očekávají i kde na nás čeká ten pravý úkol, za kterým jsme Ameriku opustili. Dříve jsem vám sdělil v dopise, že jedeme na frontu, ale nestalo se tak z příčiny i vám již dobře známé. Dojem, jaký na nás učinilo uzavření příměřím, nebyl alespoň na nás vidět; mnoho radostí jsme z toho nejevili, ježto jsme si uvědomili okamžiky při našem odjezdu a připomínali slova, jež byla k nám pronesena u příležitosti, když nás jako hrdiny označovali. Vskak kde jest nyní to naše hrdinství? V myslích jsme se vřili na skutečnost, až se vrátíme zpět do Ameriky, jak vám to řekneme, co jsme vše prožili. S jedné strany měli jsme sice radost, že jest již tomu vradněmu boji konec, s druhé strany zase ale se nás zmáhal stud, neboť musím doznat, že jsme zde mohli být přece dříve a buď si zavřítni dobyt, anebo na poli slávy hrdinně padnout. Nieměně dnes, 8. prosince, se situace naše mění a náš obličej se jasní při slovech našeho velitele, jenž nám při čtení rozkazu klade na srdce, že ještě nás mnoho práce očekává a abychom si uvědomili úkol, za kterým jsme sem jeden jako druhý šel, bychom zachovali kázeň a byli bychom příkladem tam, kde ho bude potřeba a reprezentovali právo českého vojína. Velitel pravil, že jsme na všech stranách ohrožení a na nás že záleží, abychom to, co jsme za tak těžkých okolností dobyli, zase neztratili. Proto alespoň někteří se z toho těšíme, že budeme moci splniti to, co se od nás tam u vás očekávalo a když pravice naše se tehdy tiskly a slza v očích našich se zaleskla a kdy bylo napolejší voláno hřiměvací "Na zdar"! Jsem potěšen nad tím, že se tam u vás bazar svobody tak znamenitě vydařil a co se týče vaše zprávy o zhořelém řádění epidemie, ta mne ani mnoho neprekvapuje, neboť i zde si španělská influenza v obět vyžádala životy mnohých těch dobrých hochů. Děkujeme okolnostmi, že dosud nikdo z nás nepodlehá a soudím tudíž, že jsme jak tělesně, tak i duševně silní a že se Omaha nemusí za své lidi hanbit, ježto ještě ani jediný z nás nebyl pro nějaký přestupek trestán a pokud se naší existence týče, až na malé výjimky, byli jsme všichni na desátýmky povýšeni. Můžete dle toho tedy bezpečně soudit, že se nalézáte příměřím, abychom se po našem návratu ku svým milým nemuseli za naše činy hanbit. — V neděli, dne 15. prosince, obdrželi 23. pluk náš od města Cognac prapor, tak že budeme mít opět velikou slavnost. Kojil jsem se naději, že si vojnu odsloužím bez "hobla", zatím ale jsem ho též již okusil za to, že jsem nešel do kuchyně oskrabovat brambory. Nebylo to sice nejhorší, přes to ale ona část, co na ni sedáme, asi hordinu páčila. S pozdravem a milou vzpomínkou na vás všechny, zůstávám váš —

Arnošt Míčka.

Zaludeční a jaterní choroba.

Pf. C. Hoppe, z Pomeroy, Wash., píše: "Trpěla jsem po mnoho roků zaludeční a jaterní chorobou a užívala různé léky, aniž by se mně dostalo trochu úlevy. Kdybych byla znala Dr. Petra Hoboka, byla bych si uspořila mnoho utrpení. Od té doby, co užívám Hoboka, cítím se lépe a zdravěji, než za mnoho roků." Tisíce dosvědčilo podobným způsobem zdraví poskytnuté vlastností tohoto starého časem vyzkoušeného bylinného léku. Dr. Petra Hoboka neprodává se v lékárnách. Zvláštní jednatelé dodávají je lidem přímo z laboratoře Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Illinois. — Advertisement

Naše Beseda

VZPOMÍNKY VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ.

(Píše John Noll, Omaha.)

Den sváteční, den, ve kterém se raduje každý — i ten, kdo jest v tom nejhorším postavení, přece si v tomto čase vánočním a novoročním, když by nie potěšitelnějšího neměl v přítomné době, tedy si alespoň vzpomíná na časy minulé, zašlé a jež prošel v radosti. Tyto svátky jsou zvláště významné a budou v historii světové zaznamenány z těch největších svátků až doposud v dějinách všech národů. A to proto, poněvadž se týkají všech národů na zeměkouli na obou dílech světa — starém i novém; převrat světový, probuzení lidu v nové svobodné žití, tedy novoroční svátky, obrození lidstva, v nové žití národů, pokračuje rokem 1919. Těším se sám, tak jako i jiní z toho, že jsme se dočkali té doby, na kterou se těšili naši pradědové, dědové, otcové i matky, o kterých si vypravovala a na ně se těšila pokolení jedno po druhém a přáním jejich byla svoboda lidu a konec tyranie. A hle, my šťastní potomci jejich, té dlouho očekávané a šťastné doby jsme se dočkali — svoboda lidu, sebeurčení, práva žití dle svých potřeb, žití a je si spravovati sami dle potřeby. Aeh! jak šťastní jsme my potomci, kteří toho vzácného ovoce zapovězeného užívati budeme — svobodu, aniž bychom si kladli za hřích je požítivati; ano, budeme! A s jakou radostí, bez bázně, s dobrým vědomím, že pro takový hřích stíhání a trestání nebudeme! My zde v Americe tu radost tak nepocítujeme, poněvadž žijeme v tom, po čem ti tam ve starých vlastech po staletí toužili. Tam je mnohem více radosti nad svobodou jejich a také si jí budou lépe vážiti a střežiti ji, nežli činíme my zde. My v této zemi svobody a blaha si málo všimáme, jak se naše svoboda zkracuje, a jak jí poněkud ubývá a sami si k tomu pomáham, aniž bychom o tom přemýšleli a uvažovali, že jest potřeba býti na stráži, pokud je čas. Vládneme sami se svým osudem a to jest volbu, všeobecným hlasovacím právem.

Drazí krajané, otcové a matky, synové a dcery! Obraz nynější máte před sebou; dobře uvažujte o tom, co nynější svoboda si vyžádala, aby jí bylo dosaženo. Těch životů, té bídy a utrpení, pláče a bolesti, tělesných i duševních, zločinů a barbarických činů, nákladů finančních, rozumu, diplomatů, lásky a obětavosti, modlení a zaklínání, — a to vše jen pro to jedno krátké, ale sladké a toužebně očekávané slovo — svobodu a právo, konec tyranie. Za to, co my dnes držíme v rukou a vládneme si, museli jini národové prožít velké utrpení a celi i my zde jsme pocítili, jak jest milá a vzácná ta volnost. Zajisté my, kteří máme naše syny ve službě, aby pomáhali tam též za mořem k tomu, čím my vládneme zde, každý otec, matka, sestra i milenka budou pamětlivi svých povinností, neb prožívali chvilve ve strachu a vzpomínkách na syna, bratra, milence a přítele, zda-liž se s ním ideál a právo, kterým sám vládně, a proto šel s láskou bojovat za to a pro ty, kteří touží po tom, čím vládneme my zde. Doufám pevně, že každá rodina, ve které se nenalézal jejich syn při stolů štědrovečerním, jsa vzdálen v neznámých krajích, při vzpomínce na něho se uspokojí tím, že jest vzdán za účelem ku dobytí slávy a radosti všemu lidu a že syn byl právě vyvolen v té době a určen pomáhat ku vydobytí práva tím, kteří po něm po celé věky toužili. Protož s radostí provolejte slávu všem vojínům, kteří byli účastni při tomto činu a budíž jim zachována uelhybnou pamět a zároveň i podpora od každého až se zpět navrátí. Budou hledat každý své povolání, by se v něm uplatili a svými zkušenostmi jiným ku prospěchu byli a právě záleží na nás, bychom jim věnovali zvláštní pozornost a přízeň a tak se jim nejlépe odměníme za jejich obětavost. Doufám pevně, že se tak stane a že nebudou ti naši hrdinové zklamáni, až se vrátí zpět. Přicházím však v jakési rozpaky, neboť se vyskytují závaž-

né obavy, že se tak nestane, jak by se stát mělo.

Naši zaměstnavatelé mají v práci na místo mužů ženy a dívky, kterým platí nižší mzdu, než platili našim mužům, nežli odešli na bojiště. Jak to již začíná, bosové se vymlouvají, že jim ženy nechtě přenechají místa, která oni zanechali. Dle všeobecného náhledu jest to vina bosa a nikoliv ženy, poněvadž zaměstnavatel má právo dělníka přijímat a též propouštět; tedy veskerá stížnost o nezaměstnanost spadá na vůli majitele závodu. Doufáme, že se vše urovná ve prospěch našich vojínů, vrátivších se ke svým místům a dostane se jim zadočinění za jejich obětavost!

MILLIGAN, NEBR. — Žádám

vás, et, redakce, za laskavé uveřejnění mého dopisu z našeho městečka a okolí. Nejdříve dovolím si se čtenáři sdělit, že jako jinde, tak i u nás vyžádala si ta zhořelá epidemie — španělská influenza — v obět několik životů vesměs ještě mladých lidí. Milligan bývalo veselé městečko, však to vše již ponimulo a každý snad chodí nyní seškloupenou hlavou — zaduman, bez veskeré živosti a radosti a jen přemýšlí, ba i ten náš Karel Šmrha. Nevím sice, co je této špatné nálady příčinou a ani se nedivím, neboť jsem jist, že pouhá voda nerozveselí nikoho. Než, jaká pomoc! Vždyť ono to zase nějaké bude. Dobře se pamatují na časy před 24 roky, když jsem do Milligan přijel; tehdy po dva roky neměli jsme zde úrodu, přes to ale bodry zdejší lid to zcela jinak bral. Městečko bylo tenkrát stále plné lidí, všude panovala veselá a ta nejlepší nálada i vzdor tomu, že mnozí z nás přišli neblahými okolnostmi o své úspory. Hle jaký to nyní rozdíl! Myslím, že jedině by se vzpruha a bývalý humor opět dostavil, kdyby se tak probudil bývalý náš kandidát W. J. Bryan. Za té doby bylo v Milligan právě povstání, vždyť jsme ho u nás v Milligan měli tříkrát zvoleno a každý tehdy nad tím hrdě dmul svá prsa, mrška však měl krátké nohy — nebžel dost. Ovšem, rámus se zde až běda natropilo, však co platno, když mu to ani za mák nepomohlo. Nieměně myslím, že nyní to bude všecko zcela jiné. Máme po válece a tedy ty největší starosti nyní odpadnou a my zde začneme býti zase veselými. Tak náš lékárník John Bri stále znaná se úmyslem sehráti nějaké divadlo, však i Václav Aeh a množství jiných jsou po pěkný duševní požitek velmi nadšeni. Nu, těšme se naději, že to nějak dopadne. Nyní nám nastává masopust, tak bude stejně dosti zábavy a toho vzpružujícího veselí. Mimo to musíme se připravovat na okázalé uvítání našich hochů, až se z vojny vrátí a bude též nutno na jejich počtu uvažovat vhodnou uelchitlou zábavu. — Pamatují se dobře, když se naši hrdinové z Filipin po válce se Španělskem vrátili, jaké jsme jim tehdy slavnostní uvítání připravili. Proto nyní jest na vás, vy starí veteráni, abyste si pro potěšení ehrabých hochů něco vhodného a co možno nejpěknějšího vymyslili. Tenkrát zbudovali jsme nádhernou slavnostní bránu, mayor našeho města měl uvítací řeč, při čemž vrátivším se ehrabým hochům odevzdal klíče města a vůbec celý průběh oslavy při této příležitosti byl vysoce okázalý. Nyní tudíž mělo by být, když ne méně, alespoň něco podobného připraveno. Přítomně máme zde elektřinu, tak že lze všecko důkladně osvětlit. Vše zde máme nyní tak zařízené, že at se stane eokoliv, každý přijde k němu příteli se slovy — Karle, ty bys to mohl spraviti! Karel Šmrha jest, jak se říká "Jack of all trades". Byl jsem na banice ve chvíli, když tam soused, Frank Šimic, přinesl zárovku a pravil — Karle, mně ta zárovka nesvití, snad se dá spraviti! Karel zárovku prohlížel, pak jí zatřásl a obrátiv se k Šimicovi, pravil — ta zárovka není ku správe. Dojděte k Franku Plačkovi a on vám ji jednoduše vymění! To byla zajisté dobrá rada, ale u nás to jinak nejde. V malém městečku musí holt umět každý všecko. Z jara tady bude ve všech oborech hojnost práce a pak se připravujeme — ovšem každý ještě ve svých myšlenkách — že, jakmile bude v Čechách všecko uvedeno do pořádku, tedy z našeho Milligan a okolí bude